

Rättsfallssamlingen

Mål C-176/12

**Association de médiation sociale
mot
Union locale des syndicats CGT m.fl.**

(begäran om förhandsavgörande från Cour de cassation (Frankrike))

”Socialpolitik — Direktiv 2002/14/EG — Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna — Artikel 27 — Vissa tröskelvärden för antalet anställda som villkor för inrättande av organ som företräder arbetstagarna — Beräkning av tröskelvärdena — Nationell lagstiftning som strider mot unionsrätten — Den nationella domstolens uppgift”

Sammanfattning – Domstolens dom (stora avdelningen) av den 15 januari 2014

- Socialpolitik — Information till och samråd med arbetstagare — Direktiv 2002/14 — Tillämpningsområde — Beräkning av tröskelvärden för anställda — Nationell lagstiftning vilken undantar en viss kategori anställda vid denna beräkning — Otillåtlighet*
(Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14, artikel 3.1)
- Socialpolitik — Information till och samråd med arbetstagare — Direktiv 2002/14 — Artikel 3.1 — Direkt effekt — Möjlighet att åberopa ett direktiv gentemot en enskild — Föreligger inte*
(Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14, artikel 3.1)
- Socialpolitik — Information till och samråd med arbetstagare — Direktiv 2002/14 — Artikel 3.1 — De nationella domstolarnas skyldigheter — Skyldighet att tolka nationell lagstiftning konformt med unionsrätten — Gränser — Iakttagande av allmänna rättsprinciper — Tolkning av nationell rätt contra legem*
(Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14, artikel 3.1)
- Grundläggande rättigheter — Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna — Arbetstagares rätt till information och samråd inom företaget — Möjlighet att åberopa denna rätt i en tvist mellan enskilda i syfte att en nationell bestämmelse som strider mot direktiv 2002/14 ska sättas åt sidan — Omfattas inte — Eventuell skyldighet för den berörda medlemsstaten att gottgöra skada som åsamkats enskilda till följd av att nationell rätt inte är förenlig med unionsrätten*
(Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 27; Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/14, artikel 3.1)

1. Artikel 3.1 i direktiv 2002/14 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell bestämmelse som undantar personer som anställts med anställningsstöd vid beräkningen av ett företags personalstyrka vid fastställandet av de lagstadgade tröskelvärdena för när organ som företräder arbetstagarna ska inrättas.

Även om främjande av sysselsättningen förvisso utgör ett legitimt socialpolitiskt mål och medlemsstaterna har stort utrymme för eget skön när de väljer åtgärder för att förverkliga målen för sin socialpolitik, får detta utrymme emellertid inte leda till att genomförandet av en grundläggande unionsrättslig princip eller unionsrättslig bestämmelse blir utan mening.

(se punkterna 26, 27 och 29)

2. Artikel 3.1 i direktiv 2002/14 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen uppfyller villkoren för att ha direkt effekt. Även om det direktivet ger medlemsstaterna ett visst utrymme för skönmässig bedömning, i och med att det inte föreskriver hur dessa ska beakta de arbetstagare som omfattas av dess tillämpningsområde vid beräkningen av tröskelvärdena för antalet anställda, påverkar detta inte den precisa och ovillkorliga skyldigheten enligt nämnda bestämmelse att inte utesluta en bestämd kategori personer som från början ingår i denna kategori.

En direktivsbestämmelse som syftar till att tillerkänna enskilda rättigheter eller ålägga dem skyldigheter kan emellertid inte – även om den är klar, precis och ovillkorlig – som sådan tillämpas i en tvist där enbart enskilda står mot varandra.

(se punkterna 33–36)

3. Se domen.

(se punkterna 38–40)

4. Artikel 27 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, för sig eller tillämplad gemensamt med bestämmelserna i direktiv 2002/14 om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i Europeiska gemenskapen, ska tolkas så, att om en nationell bestämmelse genom vilken direktivet införlivas visar sig vara oförenlig med unionsrätten, kan denna artikel i stadgan inte åberopas i en tvist mellan enskilda i syfte att denna nationella bestämmelse ska sättas åt sidan.

Det framgår tydligt av lydelsen av artikel 27 i stadgan att för att den artikeln ska få sin fulla verkan måste den preciseras genom bestämmelser i unionsrätten eller i nationell rätt. Förbudet i artikel 3.1 i direktiv 2002/14, som är riktat till medlemsstaterna, mot att vid beräkningen av antalet anställda utesluta en bestämd kategori personer som från början ingår i denna kategori kan varken, såsom direkt tillämplig rättsregel, härledas ur lydelsen av artikel 27 i stadgan eller ur förklaringarna till den artikeln. Artikel 27 i stadgan kan följaktligen inte som sådan åberopas i en tvist mellan enskilda i syfte att en nationell bestämmelse som strider mot direktiv 2002/14 ska sättas åt sidan. Slutsatsen blir densamma även om artikel 27 i stadgan tillämpas gemensamt med bestämmelserna i direktiv 2002/14. Eftersom nämnda artikel i stadgan inte för sig räcker för att ge enskilda en rätt som kan åberopas som sådan, måste detsamma gälla om denna artikel tillämpas gemensamt med bestämmelserna i direktivet.

Den part som lidit skada till följd av att nationell rätt inte är förenlig med unionsrätten kan dock åberopa rättspraxis enligt dom av den 19 november 1991 i de förenade målen C-6/90 och C-9/90, Francovich m.fl., för att i förekommande fall erhålla ersättning för den lidna skadan.

(se punkterna 45, 46 och 48–50 samt domslutet)